

ואגב אכתוב מה דלענין ליישב דברי הראב"ד ז"ל ספכ"ג מכלים דנגד פחות משלש על שלש שעשה כדור טבור דכיוונו טבור לגמרי [ולא רק ממדרג] דכ"ל ככ"א דכתבנו לפוק בו כמרחק כ"ו ט"ס, וקפס טובא דכ"ל כל כדור מקיט מחורח כלי קיבול ואפי' של טור וכדמון רפ"ג מכלים כדור שנקרע וכו' כ"ט ז"ל פכ"ו דכלים דכ"ט דכשלא נקרע. וכן מן כד"א דמקורות פ"י מ"ג דכדור וכו' נטבלין סתומין ט"ס כ"י דכשכ"א שלם וסתום מקיט. וכיוונו משום כלי קיבול שמקבל מה שנחרכו, משום דקיי"ל בסוכה ד"ג דבית קיבול כעשוי למלאות שמי' בית קיבול וכמו שפסק הרמב"ם ז"ל פ"ב מסוכה כ"ב, וא"כ יקבל כדור טומאה מדיו כלי קיבול ומה זה ענין ל"א דכתבנו לפוק בו כמרחק ולענ"כ כקדירה דליו משמש בקבלה ורק מדיו כדור בלתי לטמאה וכיון דליו משמש חשמים כד טבור, אבל כדור ליטמא מדיו כלי קיבול ומלאותי בחפ"י על משניות שחמץ בזה, ודוחק לומר דהראב"ד פוסק ללכ"כ דבית קיבול כעשוי למלאות לאו שמי' בית קיבול וכדפירש"י ז"ל בסנהדרין דס"ב דסכמים פלוגי בזה, ואינם מטמאים אלא כדור שנקרע ט"ס, שכ"י דכלכות סוכה לא השיגו הראב"ד ז"ל על מה שפסק דבית קיבול כעשוי למלאות שמי' בית קיבול.

ונלענ"ד זכ דודאי כל כדור משבז שפיר כלי קיבול ומשום דמקבל מה שנחרכו, אבל משנתנו דר"פ כ"ח מכלים דמיוי שעשה כדור צפ"ע ונמלא שאינו מקבל דבר חוץ ממנו אלא שנכפל קלתו אל קלתו ולד כחילין מקיף שאר חלקיו ואין זה מעטין קבלה מה שמקבל חלקים של עצמו אלא הוא מעטין קיבול וא"ש דכדור זה שפיר לא משבז כלי קיבול משום שאינו מומד לקבלה וכמ"ל.

סימן כט

בענין שבתות כגופין

תנן ר"פ כלל גדול דבשגגת שבת וזדון מלאכות סייב על כל שבת ושבת משום דיומים שביניהם כיוון ידיעה לחלק ופירש"י ז"ל שא"ל שלא שמת ביניהם שבתות כיוס כוכ שבת אלא שלא נזכר לו במלאכות שנעשו בו, ובתורה הקשו דזכ לא נחשב ידיעה לחלק, שכ"י אמרין דקלר בשגגת שבת וזדון מלאכות וחזר וקלר בלוחו שבת בשגגת מלאכות וזדון שבת אינו סייב אלא אחת כדלמר רבא לקמן ומצואר דא"פ שזכר ביניהם שבתות כיוס שבת אינו מחלק, כיון שלא נודע לו שחטא, ועוד אי כ"ג שפיר ידיעה א"כ למ"ל קרה לזכ דשבתות מחלקים, ועוד דכבריתות דיו' אמרי' גם גבי נזכ כ"ג דיומים שביניהם כיון ידיעה לחלק כגון שטבול וזכר ורחס, וכתב ל"ש לומר דא"ל שלא נודע לו שטבול, וע"כ פירשו בתוס' דגז"כ"כ הוא דיומי היתר מחלקין ולא משום "ידיעה" כ"א, ואמנם פשטות כלשון דאמרי' ימים שביניהם כיון, "ידיעה" לחלק משמע ודאי דמטעם ידיעה לחיון ע"כ, אבל קושיות בתוס' חזקות וכמ"ל.

ונלענ"ד ליישב שיטת רש"י ז"ל דלקמן ר"פ דף ע"א אמרין מ"ש רישא [שגגת שבת דליו סייב אלא אחת על מלאכות כרוב] ומ"ש סיפא [שגגת מלאכות דסייב על כל מלאכה] ומסיק ר"י קרנן דסייב רשומא אמאי

שכ"י ראי' לזכ שכ"י מקרה מלא דיבור ככתוב וכנס צגדיו וכיוונו צגדים שלוש כ"י דכל כמשתמש לביש טמא] זרק באריב כל שכ"י שאינו ככלל שם, צגד"י כמ"כ כרמב"ם ז"ל צפ"מ"ש צפ"י דכל אריב פחות ממשעור אין צו שם צגד רק שם אריב וכשעשוי לחשמים כגון לסגור טומאתו מכה שם, אריב"י וכ"י גם שם, אריב"י הוא ואעפ"כ לריך מיטלטל מלא וריקן וא"כ גם אריב צגד כיון שטומאתו מכה שם אריב לריך שיכ"א מיטלטל מלא וריקן, ולכן חידלו משום דראוי לקיפול וכיוונו דעומד ג"כ קלת לשימוש זה וכ"י דכוחה בשק ועור אילו כ"ו קיימי לשימוש זה, וע"י חז"א כלים ס"י כ"ז מש"כ בזה.

אח"ז ראיתי בחז"א כלים ס"י כ"י סק"ג שכתב בצ"ח דדעת בתוס' דנגד כמשתמש לביש שפיר חשיב כלי קיבול כיון דניחא ל"י שיכ"א גופו צמרכו ואינו דומה לקב בקיטע דאין מפלו נכטמין שוקו צמרכו כקב לשם ענין לביש אלא בשביל שלא יזה כשוק מכקצ ולדדי בקיבול שומרים שיכ"א שוקו נגד קב ואין זה חשמים חוץ ט"ס, ולפ"ז כל צגדים שמק"ט הוא מדיו חוץ, וכ"כ שגס מפיכמ"ג כלים פט"ו מ"י גבי קס"א משמע דלביש משוי ל"י כלי קיבול ובראב"ד ז"ל דבשגגת פ"ג מטמא כ"י"א ציאר בא דקס"א טמא שכ"א עור שזכר כגורן סוגר כ"ו וכל אלו עשוין לקבלה שגס מקבלים הפסולת ומבוליס כצגדים כ"י ותיבת ומבוליס אין לו ציאר וכ"כ בחז"א ומקבלים כצגדים ומוכה דמה שכצגד מקבל כגוף דרך לביש, משבז קבלה, אך אפשר להגיד "ומבוליס" כצגדים ור"ל דמכ"ט ניחא ל"י לבלבדו צמח ששקס"א מקבל כמון וכקסמין ט"ס.

וצ"ע ממש"כ בתוס' שבת פ"ד ד"כ מפ"ן דלא דרשין דבענין מיטלטל מלא וריקן אלא משק דכתב ויכ"י כס מריקים שקיכס [ובתוס' סוכה ט"ז ציאר ויתר דדוקא גבי שק שאין דרך לעשותו אלא מלא וריקן שעשוי לשאת בו משאות דכח"כ. כ"י] וכתבו בתוס' דמכ"ט נקט בכל דוכחי מה שק מיטלטל מלא וריקן ולא נקט מה צגד מיטלטל מלא וריקן א"פ דצגד נמי כתב גבי שק כ"י, ובשלמא לזכריו כרששון שכתבו דדעת בתוס' דגן צגד מק"ט, א"פ שאינו צגד כלי קיבול ורק באריב כ"ש לריך שיכ"א כלי קבול, א"ש בא דלא נמדנו דין מלא וריקן מצגד, אבל לפמ"ש בחז"א לפרש דכל צגד משבז כלי קיבול שכלביש הוא ג"כ קבלה אמאי כתבו בתוס' דא"ל לדרוש דין מיטלטל מלא וריקן מצגד ויש לפלל.

ומתניתין דכלים דמיוי לה לעיל כ"ט פחות משלש ט"ס, שכתבנו לפוק בו את כמרחק ולענ"כ את כקדירה ולקנה בו את ברחיים דטבור [א"כ משמרו, לכל חד כדאית ל"י, דאז אכתו לא ציטלו מחורח שאר חשמישי צגד פ"ג צפ"מ"א] ואמאי לא ליטמו מסמת חותן חשמישין ע"מ של פקיקה יעור וקיווח, ובשלמא אי כל צגדים טומאתו מדיו קבלה שגס לביש הוא ענין קבלה א"ש דכ"י חשמישין דפקיקה לאו קבלה הוא, אבל אי צגד א"ל כלל דין קבלה אמאי לא ליטמו מסמת כ"י חשמישין, כ"כ ציאר בחז"א שם ס"י כ"ז משום שאינם ממשמי אדם ע"ש ועו"ל דגם אי כ"י ממשמי אדם מ"מ כ"י שאינו משבז לביש אין זה צדן צגד ורק צדן כלי בעלמא, וכל שכ"א מדיו כלי לריך מיטלטל מלא וריקן כמו שק ועור, דרק בצגד דלביש אשכתן דטמון כיוס צגדים, אבל שאר כל כלי כעש"כ מצגד נלמד מקרה דגבי שר"ס ויקרא י"א זכחם כתב נמי שק וולפין כולכו משק דבענין מיטלטל מלא וריקן.

שנודע לו צינחוס כחם חזק כדאי שיכח שני שגגות דכל שלא נודע לו צינחוס כלל על הכנה בעצמו נחל"ט שטענע שנת בשני נמשך מכה שכתה שנת כראשון וכו"ל חד שגגה וכו"ל שיך בשנתות שכתה בשני נמשך ט"פ ששנן של כראשון חלל בנדב מכ שטעט וסגר שכיח היום טכורכ ונעלם ממנו שנטמאח ומכ שטעלם ממנו מכ שחזר ונחלח ונטמאח אין העלם כאחד שום סבב וגורם לבעלם בשני, ושפיר הוין בכל גוויי בשני שגגות גם כשלא נודע לו צינחוס טומאח ראשונה, וכיון דלויכא שני שגגות וגם ימי טכורכ במפסיק משוי נכ בעין שני מלאכות שפיר מחלוקת אפי"ט שלא נודע לו צינחוס כלל טומאח ראשונה וכמשנ"ה, [וזכ שכתבתי בדטכורכ צינחוס ממעב לכתחלק בעין שני מלאכות כחם חזק לר"א בכריתות שם וכו"ל דכא דכא ע"י כנדב ציאות כרכב אינו חייב אלא אחת [לרע"ק, דר"ה לפוס דברי רע"ק קאי כמש"כ שם בחוס'] כינוי בלא טכורכ צינחוס וע"ש כיטב צבוריאל וקלרתי].

אל"א דנשיקת מכ שכתבתי בדעת רש"י ז"ל דכידוע שנתה בעבר ה"י שנת משוי נכ בשני שגגות, וזכ מחלק בשני מלאכות דוקא ומעילל גם בשני שנתות דכו"ל כגופין מוסלקין, לכא"ל כ"י מרפס ליגרי, דכא משנחיתו סוכרת דשנתות לאו כגופין, דכא חנ דנשגגה מלאכות חייב על כל מלאכה ומלאכה ומשמע חפ"י עשכ אוחכ מלאכה בשנתות כרכב אין חייב אלא שנתות אחת על כל מלאכה ובדפירש"י ז"ל בכדיא וכן קסגר רבב בכריתות שם ואילו למד"ה שנתות כגופין כא חייב על כל מלאכה של כל שנת ושנת כדלמרי"ה כחם.

אבל באמת לק"מ דכדיא דנחלקו כחם חזק אי חמרי שנתות כגופין לחלק כינוי דשנתות עדיפ, ממלאכות, דאילו מלאכות אינן מחלקים אלא בשני שגגות כמבאר בדף ע"י ושנתות מחלקים אפי"ט בשגגה אחת ככדיא דכריתות דחייב על כל מלאכה של כל שנת אפי"ט שכי שגגה אחת על הכל, שנעלם ממנו איסור מלאכה זו וכשע"ס משום דכו"ל בשני גופין ממש וכמו דא על שמש נשוי נדות ונעלם ממנו איסור נדב דחייב על כל אשכ ואשכ אפי"ט שכי שגגה אחת שנעלם ממנו, איסורי נדב, וזכ כח דפליג רבב דשנתות לאו כגופין לכתחלק אפי"ט בשגגה אחת, אבל עכ"פ זכר לכו"ס דשנתות עכ"פ בשני מלאכות כס כיון שכי ימי ביחור צינחוס ומחלק עכ"פ כשכיו שני שגגות וכמשנ"ה [ורש"י ז"ל פירש משנחיתו כרכב משום שכן משמע פשוט כלשון].

ועפמשנ"ה דגם לרוב דשנתות לאו כגופין כינוי דאילו בשני גופין ממש כגון שני נשוי, לכתחלק אפי"ט שדא שגגה, אבל עכ"פ כחם בשני מלאכות לכתחלק כשני שני שגגות, ולפי"ז כיכא שטעב צמוד בשני שנתות שפיר מחלק גם לרוב שכרי כס בשני מלאכות, ושני שגגות, דכא מכ שטעב צמוד דשנת זו אינו כגורם לשיעשכ בשנתה בשני דאז ה"י פשיעכ אחרת ומזיד שדס, וכו"י חייב שפיר שני מיתות גם לרוב, אלא דל"ה חרי קטלי, אבל צמייצי לאוין ככ"ג, שפיר ה"י ככ"ג שני מלקות גם לרוב, ויחיישכ צזכ כיטב קופיא עלומכ שכתב כגורמ"ק ז"ל צחוספותיו למשניות ספ"ג דכריתות ככא דלרוב לא קבל רע"ק מר"א דשנתות כגופין ומכ שכתבנו ר"א ככא על ככמות יוכיח וכשיז רע"ק דכמה כשנת כינוי דגם ככמות מספיק"ל לרע"ק אי חייב על כל ככמה וככמה ונחלל דלרע"ק דקו"ל כווח"י נשאר ספק אי חייב על כל ככמה וככמה קרבן מיוחד וקשכ שכרי משכב מפורשת צאוחו ואת צנו דשסט אמת ואח"כ שני צני חייב על כל אמת ואמת, ולפמשנ"ה ח"ש כיטב דזכ ודל"ה גם לרוב

אמאי אשגגה כחם חזק שגגה פ"י שגגה שנת שדא שגגה שכתב ששנת גרם לכל מלאכות ככא בשגגה מלאכות טובא שגגות כיוון דשכתב של איסור מלאכה קליכר לא גרם למלאכה טפיכר אלא משום שכתב ג"כ על מלאכה טפיכר, ולפי"ז י"ט לכקשות כיון דכללל כחם שכל ששני כדנריס נעשו מכה שני שגגות ממעב שני עבירות לכתחלק נחטאות, ח"כ אמאי קאמר רבא דבקרל כגורמ"ה בשגגה שנת וזרון מלאכות וזכר וקרל בשגגה מלאכות וזרון שנת דמחכפר כחטאת אחת, נכי דככא כו"י מלאכה אחת מ"מ כרי שני שגגות נפרדות גרמו לכל מעעב ומעעב ורלוי נומר שיחלוקו לחטאות.

אבל פשוט מאוד דכא דלמרי" דבשני שגגות נפרדות מחלקים לחטאות אינו אלא בשני מלאכות שונות, דיסוד הדין כחם דמלאכות מחלקות וילפינן לכ מקרא בדף ע"י, אלא דקושיית הגמרא הי"ט דגם בשגגה שנת וז"מ אמאי לא ימא מלאכות מחלקות, ואכא משני דכא דמלאכות מחלקות אינו אלא בדלויכא נמי חרתי שגגות כגורמות לפשייתן, אבל בשגגה שנת וז"מ נכי שכן מלאכות נפרדות מ"מ שגגה אחת גרמכ לכן וילפינן כ"ז מקראי דרס"ט דבשגגה שנת וז"מ אינו חייב אלא אחת על כול, ועכ"פ כל כאמור כחם ששטעב שני מלאכות שונות אבל בקרל וזכר וקרל ודאי דכל גוויי אינו חייב אלא אחת גם במקום שכי' בשני שגגות שכראשונה הי"ט בשגגה שנת וכשני בשגגה מלאכות, ומשום דיסוד כחילוק לחטאות בדלויכא שני שגגות כחם משום דמלאכות מחלקות וכמשנ"ה וכו"ל פשוט.

ומעתה נראה לפ"ש דמש"כ רש"י דבשני שנתות מחלק משום שא"ה שלא שמש צינחוס שכי' היום שנת אין ככוונכ דמחלק מטעם "ידועכ" ככדיא ידיעות מחלקות, דכיון שעכ"פ לא ידע שטעל אין זכ ידיעכ לחלק כמו שכוכיסו בחוס, אלא דכוונת רש"י ז"ל דכיון שעכ"פ נודע לו שכי' היום שנת ח"כ מכ שכתה בשנת בשני שכו"ל שנת אינו שגגה כראשונה אלא שגגה חדש, וכו"ל שני שגגות וזכ מחלק דוקא בשני מלאכות וכמשנ"ה, וכ"כ שני שגגות מחלק בשני שנתות ומשום דשנתות כגופין מחלקין כלומר בשני מלאכות וכדלמרי" בכריתות שם דשנתות כגופין ופירש"י ז"ל שם דט"ז סע"ב דכיון בשני מלאכות ע"ש ונחלל דשני שנתות דמיון לשני מלאכות וכמו דבשני מלאכות אינו מחלק אלא"כ כיו ג"כ שני שגגות ולא כיכא שכתב אחת גרמכ לפשייתן כ"כ בשני שנתות, וע"כ עלינו לנאר שכו"ל שני שנתות וכיינו משום שכו"ל ידיעכ צינחוס על שנת כראשון ושכתה שנת בשני אינו נמשך מכראשון [דאילו לא נודע לו צינחוס שנת כראשון וכיינו ששכ יוס ששנת ליום אחר וע"ז נמשך ממילא כטענות בשנתה בשני ה"י זכ צגר שגגה אחת דאילו מחלק אפי"ט צני מלאכות].

וא"ש כיטב משכ"ק החוס' דזכ שידע שנת ושכתה מלאכה שפ"ח לא חשיב ידיעכ כדמוכח מהא דרבא בקרל בש"ס וז"מ וזכר וקרל בש"ס וז"ש דאילו חייב אלא אחת דכחם ששני שכתה סד מלאכה וזכ שנת, ודברי רש"י ז"ל אמורים בשני שנתות שכן בשני מלאכות וכנ"ל, וכן ח"ש ה"א דלריך קרא לזכ דכיון דלאו מדיון ידיעות מחלקות אחיון עלכ אלא משום דשנתות בשני גופין וברי זכ לריך קרא ללמד דשנתות בשני גופין כלומר בשני מלאכות.

וא"ש נמי כדיא דנדב שטעלכ וזכר וזכר דומים שצינחוס מחלק, וכחם כא לא ה"י לו ידיעכ כלל צינחוס, דלדרכיו כא דלריך גבי שנת למיתוי עלכ משום

כשני אז אינו מתכפר עם הראשון ועל זה קאי קרא דעל חטאתו וכו' איפכא ממש מקבצת כ"מ, ואכא חירן כ"מ דכ"ז לר"ל אלז לריו"ח כוי איפכא דבנדע וסור ונדע לפני כפרה חייב שמים וכלא נודע לו כלל בשני עד אחר כפרה נגדר עם הראשון, ולכא חטאת לומר דחלקן בקבוצת הפירות ממש.

ונראה להקציר על נכון דכא דכא חלוא, דאי ידיעות מחלקות ראוי לומר שכפרות בלא ידיעה אינו מחלק, ואי ידיעות אינם מחלקות [כיוני ידיעות שלאחר כל המעשים] אז ראוי שכפרות בלא ידיעה יחלק, וכו' דבדקדש דכא דקרבן חטאת אי"ל להקריב אלז בידועה, כוא אפי' כשראוי להקריבו מזד הקרבן, כגון חטובה אי' חלב וא' שומן וכו' אחר ואכל אחת וכו' שני ואכל באחרת דממצי איכא חד דמחוייב חטאת אפי"כ קי"ל כוי יוקי זכריות ד"ז דכ"ג דאין מציאין ומחוייב, וכוטעס אמרי' זכריות ד"ז משום דחטאת בעי ידיעה דכתיב או בודע, ויש לחקור אם יחזיק"כ דאז בודע כיוני, שאינו מתחייב כלל בחטאת אלז בשעת ידיעה, או דבאמת כבר נתחייב חטאת משעת בעצירה אלז, שאינו מתכפר בלא ידיעה, וכמו דלרנו מעבד הכפרה ולא החיוב כ"י ידיעה מעבדת כפרה לא שאינו מחוייב כלל בחטאת.

ויש לכוין מהא דר"ש דאמר בזכריות ומייתי לה בכתובות דמ"כ דחטאו עד שלא נתמנו ונדע. להם משנתמנו פטור, ובשטמ"ק שם בשם הרמב"ן ז"ל כחב פטמא דר"ש משום שהידיעה גורמת החיוב שחייב חטאת חל ע"י העצירה וכידיעה, וכיון שהעצירה שהוא חלק מגורס החיוב כ"י בזהדיוט וראוי שיגרוס חייב קרבן כדיוט וכידיעה הוסיף בגמילות וראוי שיגרוס קרבן נשיא אי"ל לחייבו שום קרבן. ע"ש, ונראה ברור שברמב"ן ז"ל נחזקין ליישב בקושיא הגדולה שהקשו בתו"כ כתובות שם דאמרי' לכוין מדר"ש לענין קרחה ולבסוף בגרס דהדון בחנק כיון דאשתי דינא אילו עשה עכשיו אישתי קטלה על כמעשה שעשה מקודם, ופרכין אימר דשמעין ל"י לר"ש דאזיל אף בחר ידיעה וכיוני דא"ל לחייבו חייבא דמעיקרא אלז עכ"פ חייבא דעכשיו נמי ליכא ופטור לגמרי, דאזיל בחר ידיעה ולא חטאה מו שמעת ל"י דא"כ לייטי כי כשחא, פ"י וא"כ בקרחה ולבסוף בגרס דפטור נמי מהכך כדכשתא, ובקשו בתו"כ ד"כ אימר דמאי קושיא הוא, בשלמא חטאת שא"ל להכפר אלז צמח שמתחייב, וכאן דא"ל לקצוע חייבו פטור לגמרי, אלז בחייבי מיתא שפיר עכ"פ נידון בקלס מידי דכח אנקלים דנשרפים וכו' ונדואי שהוא קושיא עלומה.

אבל להרמב"ן ז"ל מתפרש כיוצא שחין כוונת בגמרא דכיון דר"ש אזיל בחר תרווייכו א"כ בקרחה ולבסוף בגרס נמי חפטר לגמרי, אלז דאדרבא בקרחה ולבסוף בגרס חידון דמעיקרא בקקילס, דכא דאזיל ר"ש בחר תרוויי' כוא משום ששניהם [דכיוני כחטא וכידיעה] גורמים בחיוב, וא"כ בקרחה צמיד שרק כחטא גורם חיוב, ובהעמדת דין, אינו אלז לחייבה ע"פ ד"ר מה שנתחייבה מזד בדין, ואין הסק"ד גורם חיובו ראוי לילך בחר מעיקרא, ושיעור דברי בגמ' כן אימר דאמר ר"ש דאזיל אף בחר ידיעה משום ששניהם גורמים בחיוב ולא משום שצטעט ידיעה כוא זמן של פסק בדין, דא"כ אי אזיל בחר זמן שפסק בדין, לייטי כדכשתא, וכיון דלא משום דאזיל בחר זמן שיש לפקוק בדין אי"כ בקרחה ולבסוף בגרס ראוי שמתחייב דמעיקרא, וכו' עומק כוונת ברמב"ן ז"ל.

ועכ"פ

ולרבה דשנחות עכ"פ כשני מלאכות ונדאכא ג"כ כענין שני שגגות דכיוני שקיבת כל חטא כ"י מכה שוגג אחר חייב על כל אי' ואי' וא"כ כ"כ צמוד דחייב על כל אי' שברי כ"י שני מידות נפרדים ואין צמיד אחד קצב לפצורו וכמנ"ל ומשנחיתו דאורו ואח' צו כא מיירי צמוד ולמלקות וא"ש.

סימן ל

בענין דשגגות

כתב הרמב"ם ז"ל פ"ו משגגות כ"א אלז שני זיתי חלב דבעלס, אחד ונדע לו על אחת מהן וחזר ואכל כזית אחר דבעלמו של שני וכו' חטאת על הראשונה ראשון ושני מתכפרין כוי, הביא חטאת על השלישי שלישי ושני מתכפרין כוי, הביא חטאת על האמלעי שלשתן מתכפרין כוי, וזכ' ברבא דאמר כוי בשבת דע"א, אלז שהחוק' שם וברש"י ז"ל לקמן ע"כ הקשו דבנדע לו על הראשון בלא בשני האין ראשון ושני מתכפרין, כוי ריו"ח קאמר שם צ"ב ידיעות שלאחר המעשים מחלקות, וחירו' דאזי ורבה קב"י כר"ל, א"י דקב"י דגס ריו"ח מודה ידיעות שלאחר המעשים אינם מחלקות ובכפרות פליגי, כדבטי למימר בגמרא, ולפי' חטוב מאוד דאחרי דברמב"ם ז"ל פסק לעיל דכלכ ט' דכאכל כזית חלב וכזית חלב דבעלס אחת ונדע לו על הראשון וחזר ונדע לו על כשני מביא שני חטאות שהידיעות מחלקות, א"כ האין פסק ברבא. דכלכ י"א דראשון ושני מתכפרין, ומש"כ ב"מ צמח מהר"י צירב ז"ל דכלכ יא כחב שני זיתי חלב דבעלס אחת וכיוני כשאכלן בחוך כדי אכילת פרס דמחשבי אכילה אחת ממש, וכו"ג אין ידיעות שלאחר המעשים מחלקות, וכלכ ט' כחב האוכל כזית חלב וכזית חלב ומשמע שכו' שני אכילות ולא נאטרפו צדדי אכ"פ ע"ש ומכבר בארכתו להקביר הדברים, אלז קשה טובא מפ"ח כ"ה ש"י ברמב"ם ז"ל אלז כ"י זיתי חלב דבעלס. אי' ולשון זכ' כא משמע למכרי' צירב ז"ל שכיב בחוך כדי אכ"פ ונדע לו ידיעה פסק וחזר ונדע לו כוי חייב אשם חלוי על כא"א, כוי מצורר דגס צנאטרפו צדדי אכ"פ מ"מ ידיעות שלאחר המעשים מחלק.

והכ"מ מתוך דכלכ י"א מיירי שודע לו רק הראשון ואפי' צטעט כפרה לא נודע לו כשני וכו"ג נגרר כשני להכפר עם הראשון וכו' מימר דאזי ורבה דכלכ ט' דכוא מימר דריו"ח כא מיירי צודע גס כשני לפני ככפרה של ראשון וכו"ג אינו נגרר כשני להראשון כיון דבר כפרה כוא לעלמו, וכו' מדוייק היטב בלשון ברמב"ם ז"ל, אף חטוב טובא דכרי שם דכלכ י"א כחב דביא על האמלעי כולן מתכפרו ונמלא שודע לו האמלעי לפני כפרת הראשון ואפי"כ כולן מתכפרין וז"ל בזה דמיירי דכשודע לו האמלעי חזר ושכת את הראשון ומש"כ נגרר להכפר עם האמלעי ע"ש צכ"מ, אלז קשה להבין מזד כקבצא כיון שעכ"פ כבר ידע הראשון ונתחייב עליו קרבן מיוחד ואין להם חרות לירוק לריו"ח למח יתכפר הראשון באמלעי כשחזר ושכת וז"ע.

והנה כ"מ קשה על יקוד חירו' דכלא נודע לו כשני אפי' צטעט כפרה עדיף טפי להגרר עם הראשון דכא בגמרא מצורר איפכא לר"ל ידיעות וגס כפרות אינם מחלקים ואילו בנחכר על הראשון טרס נודע לו כלל